

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Карнобат, 03.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРНОБАТ, III СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Димитър Т. Маринов

при участието на секретаря Дарина Б. Енева
като разгледа докладваното от Димитър Т. Маринов Гражданско дело № 20222130100169 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по повод исковата молба на Профи Кредит България ЕООД гр. София с която това дружество чрез неговия процесуален представител е предявило иск с правно основание чл. 422 ал.1 във връзка с чл. 415 ал.1 от ГПК и чл. 86 от ЗЗД против И. Х. Б. с който моли съда да постанови решение с което приеме за установено по отношение на същия ответник, че същия му дължи следните суми по сключен договор за потребителски кредит Профи кредит Стандарт № 30041720962 на дата 06.01.2020 г., а именно: : 1. сумата от 4748, 23 лв. представляваща главница, 2. сумата от 1878, 82 лв. представляваща договорно възнаграждение / договорна лихва / дължима се за периода от 05.05.2020 г. до 08.05.2021 г., 3. Сумата от 458, 03 лв. представляваща мораторна лихва върху главницата дължима се за периода от 06.05.2020 г. до 08.05.2021 г., 4. Сумата от 50, 56 лв. представляваща законна лихва върху главницата, дължима се за периода от 08.05.2021 г. до 27.05.2021 г., всички които вземания представляват неизплатени парични задължения по горепосочения договор за потребителски кредит Профи Кредит Стандарт № 30041720962, както и законната лихва върху същата горепосочена сума - главница, считано от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в Районен съд Карнобат – 28.05.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. Освен това същото дружество е предявило срещу ответника И. Х. Б. и осъдителни иски с правно основание чл. 138 от ЗЗД във вр. с чл. 79 ал.1 от ЗЗД с който моли съда да постанови решение с което да осъди горепосочения ответник в качеството му на поръчител по горепосочения договор за потребителски кредит Профи Кредит Стандарт № 30041720962 да му заплати сумата от 1129, 46 лв. представляваща вземане за неизплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителна услуга

Фаст и сумата от 1833, 32 лв. представляваща вземане за неизплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителна услуга Флекси свързани с горепосочения договор за потребителски кредит , ведно със законната лихва върху същите суми, считано от датата на датата на предявяването на същия иск в Районен съд Карнобат – 24.02.2022 година до окончателното им изплащане .Освен това ищецът посочен по- горе моли съда да постанови решение с което да осъди ответната страна да му заплати и направените от него съдебни разноски в съдебното производство на основание чл. 78 ал.1 от ГПК.

В съдебно заседание ищцовото дружество редовно призовано, не се явява лично негов законен или процесуален представител, но последният чрез подадени от него молби поддържа така предявените искове и моли тяхното уважаване така както са предявен , ведно с всички законни последици от това.

Ответникът И. Х. Б. чрез процесуалния си представител в преклузивния срок по чл. 131 ал.1 от ГПК е подал отговор по исковата молба с която са предявени горепосочения установителен и осъдителен искове срещу него и по този начин взема становище по същите искове , като ги счита за неоснователни и моли съдът да ги отхвърли изцяло като такива.

Същият ответник редовно призован не се явява лично в съдебно заседание , но чрез процесуалния си представител заявява , че поддържа същото становище по повод предявените искове изразено в отговора му на исковата молба и моли отново същите искове да бъдат отхвърлени изцяло.

След поотделната и съвкупна преценка на събраните по делото доказателства , съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното :

Първите горепосочени предявени от ищеца Профи Кредит България ЕООД гр.София искове се явяват по своята същност положителни установителни искове с правно основание чл. 422 ал.1 във връзка с чл. 415 ал.1 от ГПК и чл. 86 от ЗЗД за признаване за установено по отношение на ответника И. Х. Б. съществуването в полза на ищеца Профи Кредит България ЕООД на твърдяните от него вземания за посочените от него суми – главница и лихви. За да бъде уважена тази претенция , установителна такава съдът намира, че следва да бъдат доказани от ищеца кумулативното наличие на няколко императивни предпоставки , а именно : между страните по настоящото дело в твърденият от ищеца период да е било налице валидно правоотношение обективизирано в получаването на твърдения от страните потребителски паричен кредит и посочената писмена форма договор за потребителски кредит № 30041720962 , ищецът като страна по това валидно правоотношение –да е изпълнил поетите от него задължения – да е предоставил твърдяната от него парична сума по договора за кредит на ответника в качеството му на заемател на същата сума или на друго лице като ответникът да се явява солидарен съдължник със същото лице , ответникът също като страна в това правоотношение да е действал

недобросъвестно т.е. да не е извършил задължителните плащания по договора за кредит и последно в полза на ищеца по делото при условията на чл. 410 от ГПК да е издадена и съответна заповед за изпълнение, както и респективно тука следва страната - ответника да е бил валидно уведомен , че кредита е предсрочно изискуем.

Видно от приложените по делото писмени доказателства: представения договор за потребителски кредит Профи кредит стандарт № 30041720962 от 06.01.2020 г. сключен между Профи Кредит България ЕООД гр. София от една страна и лицето М.С.И. посочено в същия договор като клиент и ответника И. Х. Б. посочено в същия договор като солидарен длъжник,Общи условия на Профи Кредит България ЕООД към договора за потребителски кредит , погасителен план към същия договор за потребителски кредит , преводно нареждане от 07.01.2020 г. , стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити , искане за отпускане на потребителски кредит Профи Кредит Стандарт ведно с приложения към него – декларации , уведомително писмо от дата 13.05.2021 г., ведно с писмо с обратна разписка към него и извлечение по сметката към процесния договор за потребителски кредит , е че същото финансово учреждение по смисъла на чл. 3 от Закона за кредитните институции в качеството му на кредитодател и лицето М.С.И. в качеството му на заемател наречено още в договора клиент и ответника И. Х. Б. посочено в същия договор като солидарен длъжник са сключили процесния договор за потребителски кредит № на, по силата на който дружеството е предоставило на лицето М.И. кредит в размер на сумата от 5000 лв. , за срок от 36 месеца , като същата сума е била усвоена изцяло от същото лице И. – рефинансирано е било старо негово задължение към същото дружество – в размер на сумата от 3811, 83 лв. по договор за потребителски кредит № 30039877380 , като същото лице И. е получил по посочена от него банкова сметка останалата сума от 1188, 17 лв. . Ответникът И. Х. Б. посочен в същия договор за потребителски кредит като солидарен длъжник се е задължил като такъв да погаси всички задължения във връзка с процесния договор за потребителски кредит на кредитора по същия договор , посочени в погасителния план и други известия за дължими суми съгласно разпоредбата на чл. 8.1. от Общите условия към договора за потребителски кредит .По този начин същото лице М.И. и ответника И. Б. са се съгласили да заплащат горепосочения получен от лицето заемател М.И. кредит на съответни 36 месечни вноски в размер на 242, 14 лв. всяка и лихви – годишен лихвен процент от 41, 00 % уговорени в същия договор и съответно при ГПР от 49, 24 % , като по този начин кредитното учреждение е изпълнило изцяло задълженията си по договора за кредит , посочен по- горе и същият кредит по този начин е станал в общ размер на сумата от 8716, 83 лв. . Освен това лицето И. е закупило и избран от него пакет от допълнителни услуги в размер на сумата от 3250 лв. , както следва – закупило е допълнителна услуга Фаст за сумата от 1250 лв. и също допълнителна услуга Флекси за сумата от

2000 лв. и размер на вноса по този закупен пакет от допълнителни услуги в размер на 90 , 28 лв. месечно. По този начин общия размер на задължението по кредита и по пакета за допълнителни услуги , което е трябвало да заплаща по процесния договор за потребителски кредит е възлязло на сумата от 11966, 83 лв. и с ежемесечна вноса в размер на сумата от 332, 42 лв. , общо такива в размер на 36 броя.

На съответната дължима се дата съгласно приложеното извлечение по сметката към процесния договор за потребителски кредит – 01.04.2020 г.е била платена последната пълна вноса в размер на уговорената сума ,като след тази дата 01.04.2020 г. е била платена частично сума по дължимата се вноса от 332,42лв. , а именно само сумата от 16, 38 лв. , като по този начин заемателят И. е изпаднал в забава , като по този начин той в качеството му на длъжник е платил общата сума от 1013, 64 лв. и е останало задължението му в размер на сумата от 9589, 83 и след тази дата други пълни или частични плащания не са постъпили от страна на този длъжник, както признава самият ищец и в исковата си молба и в горепосочения представен от него документ издаден въз основа на извлечението по сметките към процесния договор за потребителски кредит.

В чл. 12.3 от Общите условия към договора за потребителски кредит е посочено , че в случай , че клиентът в случая и солидарния длъжник просрочат две или повече последователни месечни вноски в пълен размер , то кредиторът може да обяви писмено предсрочната изискуемост на кредита , като в случая е необходимо кредиторът да изпрати на клиента по договора респ. и солидарния длъжник по него съответно писмено уведомление. По този начин въз основа на уговорените и приложими общи условия на длъжника по договора за потребителски паричен кредит в случая ответника Б. посочен като солидарен длъжник е било изпратено уведомително писмо от страна на кредитора и по този начин е била обявена неговата предсрочна изискуемост, считано от 08.5.2021 г., с писмо с обратна разписка , което писмо този длъжник Б. е получил на дата 19.5.2021 г. , но не е извършил исканите плащания по договора от страна на кредитора . Затова тази финансова институция предвид допуснатото неизпълнение на договора за кредит изразяващо се в неиздължаването респ. неплащането от страна на ответника на уговорените по договора месечни погасителни вноски с подаване на заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по чл. 410 от ГПК за горепосочените суми респ. ищецът е инициирал нарочно заповедно производство , като по този начин по това заявление е образувано ч.гр.д. № 597 / 2021 г. по описа на КРС по което последният съд е издал заповед № 144 от 1.6.2021 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.410 от ГПК. С нея КРС е разпоредил длъжникът М.С.И. и ответника И. Х. Б. явяващ се длъжник да заплатят на кредиторът – ищецът по делото Профи Кредит България ЕООД гр. София гр. София дължимите се от същите суми посочени в диспозитива на исковата молба , а именно: : парична сума в размер на 4748, 23 лв. – главница , сумата от

1878, 82 лв. представляваща договорното възнаграждение / претендираната за установяване договорна лихва / , мораторна лихва в размер на сумата от 458, 03 лв. , законна лихва в размер на сумата от 50, 56 лв. както и законната лихва върху главницата , считано от дата 28.05.2021 година – датата на подаването на заявлението за издаването на съответната горепосочена заповед за изпълнение в районен съд Карнобат до окончателното изплащане , както и сумата от 192, 72 лв. представляваща всички направени по заповедното производство съдебни разноси. С оглед на това съдът намира, че спрямо ищецът по настоящото дело е налице една от императивните кумулативни предпоставки за уважаването на настоящия иск- в негова полза да има образувано заповедно производство за процесните суми дължащи се от ответника. По същото ч.гр.д. № 597 / 2021 г. по описа на Районен съд Карнобат , последният с разпореждане № 202 от 1.6.2021 г. е отказал да уважи заявлението в останалата му част и да издаде исканата заповед за изпълнение срещу горепосочените двама длъжници за сумата от 1129,46 лв. представляваща неплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителна услуга Фаст и сумата от 1833, 32 лв. представляваща неплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителна услуга Флекси , които суми са предмет на осъдителния иск по настоящото дело.

Възползвайки се обаче от правата си ответника Б. е възразил против така издадената срещу него горепосочена заповед за изпълнение на парично задължение и съдът с нарочно разпореждане № 78 от 20.01.2022 г. по същото ч.гр.д. № 597 / 2021 г. по описа на КРС е указал на кредитора на основание чл. 415 ал.1 от ГПК , че може да предяви настоящия установителен иск за горепосочените задължения срещу ответника , което с настоящата си искова молба сегашния ищецът е сторил. Горепосочените факти така установени от настоящия съд не се оспорват от страните по делото, а и същите се подкрепят от горепосочените писмени доказателства по делото.

Ответникът по делото оспорва , че никога въпреки , че е посочен в процесния договор за кредит като солидарен длъжник се явява като такъв и твърди , че се явява като поръчител на задълженията на другото лице кредитополучател по договора М.И.. Съдът намира , че следва да разгледа така направеното възражение от ответника. Преценявайки това възражение съдът намира , че същите се явява основателно и ответника се явява поръчител по същия процесен договор поради следните съображения затова , а именно : Макар в самият процесен договор за потребителски кредит да е записано , че ответника се явява солидарен длъжник , съдът намира , че тази квалификация на правоотношението между страните по процесния договор , давани от самите страни , сами по себе си не са определящи за неговата същност , а важни са самите съдържателни уговорки по договора , съгласието на страните по тях и преследваната от тях цел. В самите разпоредби на Общите условия към договора за потребителски кредит е видно , че ответникът обезпечава същия Договор за потребителски кредит,

тъй като в чл. 10.2 изр. 2 от същите общи условия е посочено , че ответника Б. о обявяването на ДПК за предсрочно изискуем по реда на чл. 12, то кредиторът комуникира с Клиента / в случая кредитополучателят , заемателят / по повод размера на задълженията и необходимостта от изпълнение , а в случай че няма точно изпълнение - и със СД / в случая ответника / . От същото се прави категоричния извод , че ответника Б. отговаря за задълженията на заемателя И. едва когато последният не си плаща задълженията си по заема и то след като последният е обявен за предсрочно изискуем т.е очаква се първо задълженията по заема да се погасяват от заемателя М.И. и едва след като няма плащания по договора , то тогава за ответника Б. се поражда задължение затова , като последица от неизпълнението от страна на заемателя.Това показва , че ролята на ответника Б. поета като задължение с процесния ДПК е да обезпечава при неизпълнение чужд дълг . Това показва много ясно , че ответника не се явява солидарен длъжник , а има качеството на поръчител по ДПК. Освен това тъй като ответника не е получил съответната сума пари по процесния ДПК , а е гарантирал нейното връщане при неизпълнението на задълженията по процесния ДПК от страна на кредитополучателя , съдът намира , че с това се показва точно основния критерия на поръчителството. При поръчителството като един каузален договор основанието е винаги обезпечително - да се гарантира изпълнението на чужд дълг.Този институт на пасивна солидарност има само обезпечителен характер , но за разлика от поръчителството , солидарните длъжници обезпечават изпълнението и на свое лично задължение. Затова основния критерий определящ дали са налице съответните квалификационни признаци на поръчителството или страните са се договорили солидарно да извършат една престация при условията на чл. 121 и сл. от ЗЗД е дали солидарният длъжник гарантира изпълнението на едно чуждо задължение или изпълнява свой дълг.Тъй като от анализа на уговореното между страните по ДПК и от това – факта , че ответника Б. по договора за кредит не е получил пари по същия и съответно няма свое лично задължение по него , което да обезпечава , то съдът намира , че той гарантира единствено изпълнението на задълженията на главния длъжник по него – М.И. и затова се явява поръчител по същия ДПК. Той е такъв защото същият няма свое задължение по ДПК , което той да обезпечава като такъв , а гарантира изпълнението на чуждото задължение на главния длъжник и това негово задължение има акцесорен характер по отношение на главното задължение, като поръчителят се задължава да изпълни това главно задължение , ако самият длъжник не го изпълни т.е съществуването на главната сделка е предпоставка и за съществуването на поръчителството от страна на ответника . Още един факт показващ , че ответника се явява поръчител е и факта , че на същият не е връчен погасителния план към ДПК , който е връчен на длъжника по ДПК , като по този начин самият кредитор е посочил , че очаква първо заемът да се погаси от заемателят И. и едва ако няма плащания и след като заемът се обяви да предсрочно изискуем , то едва

тогава кредиторът ще насочи и ще иска изпълнение от страна на ответника и едва за последният ще възникне задължение за изпълнява задължението по ДПК, но като последица от неизпълнението на заемополучателят. Това също ясно показва, че ответникът И. Б. не е солидарен длъжник, а е поръчител и спрямо него следва да се прилагат разпоредбите като такъв по смисъла на чл. 138 и сл. от ГПК.

По отношение на възраженията на ответника за недействителност и респ. нищожност на процесния ДПК съдът намира следното: В случая с оглед на страните по договора и неговия предмет, същият безспорно попада в приложното поле на чл. 9 ал.1 от Закона за потребителския кредит определящ характера на такъв вид договор. Това е така защото кредиторът отговаря на изискванията на чл. 9 ал.4 от ЗПК – предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност, а потребителят съгласно чл. 9 ал.3 от ЗПК е физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност.

В общите условия към договора за потребителски кредит е посочено в чл. 2.1., че тези общи условия представляват неразделна част и се прилагат по отношение на всички ДПК, сключени между Профи Кредит България ЕООД в качеството му на кредитор и от друга страна и от друга страна съответните физически лица в качеството им на клиенти или солидарни длъжници, като тези общи условия допълват клаузите на ДПК като определят взаимните права и задължения на кредитора и клиента, солидарния длъжник, като в чл. 3.5 от същите общи условия е посочено, че при сключването на хартиен носител на ДПК, кредиторът подписва ДПК и неговите приложения, като погасителен план и общи условия, като екземпляр от подписаните от всички страни ДПК и неговите приложения се предоставят на клиента / солидарния длъжник, в случая поръчителят в деня на подписване в офис на кредитора, но въпреки последното изискване по смисъла на чл. 3.5 от ОУ, ищцовото дружество не е представило доказателства относно това да е предоставило същите на ответника, напротив същият погасителен план не е предоставен на ответника, тъй като същият е подписан само от заемополучателя М.И. и по този начин същия ответник не е узнал за съдържанието на погасителния план, поради неполучаването му и не е знаел какви вземания включва месечната погасителна вноска- размера, броя датите и периодичността на същите, като по този начин това обстоятелство представлява нарушение на задължително изискуемия се реквизит на потребителския договор за кредит по смисъла на чл. 11 ал.1, т.11 от ЗПК и чл. 10 ал.1 от ЗПК. Отделно от горното, съдът констатира, че в договора за кредит липсва задължителното съдържание на чл. 11 ал.1 т.20 от ЗПК относно посочване от кредитора на наличието или липсата на право на отказ на ответника от договора, както и срока в който това право може да бъде упражнено.

Съгласно чл. 22 от ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10

ал.1, чл. 11 ал.1 т.7- 12 и т. 20 и ал.2 и чл. 12 ал.1 т.7- 9 , то договърът за потребителски кредит се явява недействителен . Ето защо всяко едно от горните нарушения представлява самостоятелно основание за нищожност на процесния договор за потребителски кредит съгласно нормата на чл. 22 от ЗПК.

Следва да се посочи , че в разглеждания казус Профи Кредит България ЕООД е предоставило на ответника кредит в размер на сумата от 5000 лв. , като същевременно се установява , че общата върната от заемателя сума на кредитора – ищец възлиза на сумата от 1013,64 лв. , като според договора общата дължима се от кредитополучателя и респ. ответника сума е в размер на 11966, 83 лв. , което е почти два пъти повече от това , което кредиторът е предоставил по кредита. Тази сума е формирана от предвидени по договора за потребителски кредит годишна възнаградителна лихва в размер на 41, 00 % , годишен процент на разходите в размер на 49, 24 % и закупен пакет от допълнителни услуги .

Съгласно чл. 19 ал.1 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя , настоящи или бъдещи / лихви , други преки или косвени разходи , комисионни, възнаграждения от всякакъв вид , в това число тези дължими се на посредниците за сключването на договора / , изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. От това изложено , следва да се отбележи , че за обслужването на кредита за една година ответника е следвало да изразходва около половината от средствата , които е получил по него.

Определена по този начин годишната възнаградителна лихва се явява такава , уговорена в нарушение на добрите нрави , което е основание за нищожност по смисъла на чл. 26 ал.1 предл. 3 от ЗЗД. Във всеки конкретен случай с оглед обстоятелствата по делото е възможно да се достигне до заключение , че една клауза е сключена при условия , накърняващи добрите нрави. Добрите нрави са морални норми на които законът е придал правно значение , защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена на противоречието на договора със закона / чл. 26 ал.1 от ЗЗД / . В случая клаузата с която се договаря възнаградителна лихва е нищожна тъй като с нея се нарушава принципът на справедливостта в гражданските правоотношения , поради което с нея се накърняват добрите нрави. В този смисъл заплащане на възнаградителна лихва в размер на 41, 00 % годишно противоречи на добрите нрави. Трайно е прието в съдебната практика , че няма пречка страните по договор да уговорят заплащане на възнаградителна лихва над размера на законната лихва. Максималният размер на договорната лихва / била договорна или за забава / е ограничен винаги от чл.9 от ЗЗД , съгласно който страните могат свободно да определят съдържанието на договора , доколкото то не противоречи на добрите нрави. За противоречащи на добрите нрави се считат сделки с които неправомерно се третират икономическите слаби участници в оборота , използва се недостиг на

материални средства на един субект за облагодетелствуване на друг и пр. По този начин е прието, че противно на добрите нрави е да се уговаря лихва надвишаваща трикратния размер на законната лихва, като в този смисъл е практиката на ВКС обективирана в решение № 906 / 30.12.2004 г. по гр.д. № 1106 / 2003 г. на ВКС 2 гр.отд., решение № 378 / 18.05.2006 г. по гр.д. № 315 / 2005 г. на ВКС 2 гр.отд., решение № 1270 / 09.01.2009 г. по гр.д. № 5093 / 2007 г. на ВКС 2 гр.отд. и определение № 901 от 10.07.2015 г. по гр.д. № 6295 / 2014 г. на ВКС 4 гр.отд. В процесния договор уговорените размери на фиксиран годишен лихвен процент по заема / ГЛП / и годишен процент на разходите / ГПР / многократно и значително надвишават трикратния размер на законната лихва. По делото не се установява, не се и твърди наличие на обстоятелства, които да дават основание за очакване на завишен размер на вреди за заемотателя от неизпълнение на задължения на заемателя. Следователно уговарянето на възнаградителна лихва в размер неколkokратно над законната значително надхвърля размера на действителните вреди. Предвид характера на предоставяната по договора услуга / предполагащ недостиг на парични средства в едната от страните /, следва да се приеме, че процесните уговорки не съответстват на изискванията за добросъвестност, присъщи на нормалните договорни правоотношения и равнопоставеността на съконтрагентите. Разпоредбата на чл. 24 от ЗПК изрично препраща към разпоредбите на чл. 143- 146 от ЗЗП уреждащи неравноправност на договорни клаузи, които водят до тяхната нищожност. Съгласно разпоредбата на чл. 143 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Неравноправните клаузи не са обвързващи за потребителя - по арг. от чл. 6 параграф 1 от Директива 93 / 13 / ЕИО. Неравноправния характер на клаузи в потребителския договор, които обосновават тяхната нищожност, съдът е длъжен да следи служебно. Съгласно разпоредбата на чл. 146 ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Следователно за да се приложи разпоредбата на чл. 146 ал.1 от ЗЗП, което да доведе до нищожност, освен, че клаузата трябва да е неравнопоставена, трябва същата и да не е индивидуално уговорена между страните по договора. По аргумент от противното на чл. 146 ал.2 от ЗЗП индивидуално уговорени клаузи са тези, които не са били изготвени предварително и потребителят е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Съгласно разпоредбата на чл. 146 ал.4 от ЗЗП тежестта за установяване на обстоятелството, че договорната клауза е индивидуално уговорена е върху кредитора. В процесния случай ищецът не е ангажирал никакви доказателства в тази насока, напротив се установи, че заемополучателят М.И. освен да подаде необходимите документи за отпускането на искания от него кредит, не е имал никаква възможност да влияе върху съдържанието на клаузите по договора. При този извод на съда

следва да се откаже зачитането на правните последици на клаузата за възнаградителна лихва.

Предвид гореизложеното и с оглед установената недействителност на договора за потребителски кредит, то съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита т.е. неизплатения остатък от главницата. Тука следва да се добави от съда и обстоятелството, че ищцовото дружество не е ангажирало достатъчно и убедителни писмени доказателства относно дължимостта на претендираните от него за установяване горепосочени суми респ. че същите не са платени от кредитополучателя, което съдът намира, че се явява основание за отхвърлянето на тези претенции като неоснователни., ведно с изложените съображения затова изложени по-горе.

По отношение на осъдителната претенция за сумата от 3250 лв. представляващо неизплатено и дължимо се възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги Фаст и Флекси, настоящия съд счита, че ищецът-кредитор по договора за потребителски кредит по този начин заобикаля ограничението по чл. 19 ал.4 от Закона за потребителския кредит, който забранява годишния процент на разходите да бъде по-голям от петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в левове или валута определена в ПМС № 426/ 2014 г. По своята същност с определените допълнителни услуги за клиента – потребител е предвидена някаква неясна възможност и не са посочени конкретни права за същия, тъй като реално срещу тези услуги, последният не получава нищо. Пакетът от допълнителни услуги касае договорът за потребителски кредит, тъй като възнаграждението за закупените пакети допълнителни услуги е включено в самия договор за потребителски кредит в част VI- „параметри“, като погасителната вноска по договора за кредит освен главница и възнаградителна лихва, включва и парична сума по този допълнителен пакет услуги, а регламентацията на пакета допълнителни услуги се намира в Общите условия на дружеството към договора за потребителски кредит и е в чл. 4 т.4 и чл. 6.1. Клаузата е нищожна поради липса на основание и поради липса на достатъчно определено съгласие на страните. Това се отнася и до пакета за всички 5 услуги – приоритетно разглеждане и изплащане на потребителския кредит, възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски, възможност за намаляване на определен брой погасителни вноски, възможност за смяна на датата на падежа и улеснена процедура за получаване на допълнителни, тъй като те зависят предимно и се осъществяват само със съгласието на кредитора. По този начин не могат да бъдат възприети като допълнителни услуги, защото същите се явяват само една възможност, която съществува по принцип по всеки един договор и при наличие на едно евентуално съгласие на страните по договора за същото. Възнагражденията за тези допълнителни услуги са възнаграждения по самия договор за кредит, които съгласно чл. 19 ал.1 от ЗПК следва да се включат в ГПР. Тъй като тези разходи не са включени в обявления от

кредитора ГПР то това е в нарушение на закона. Тези разходи са част от ГПР като по този начин той надхвърля значително определение ГПР по ДПК от 49, 24 % , но и максималния размер по чл. 19 ал.4 от ЗПК – петкратния размер законово допустим размер на законната лихва , поради което на основание чл. 19 ал.5 от ЗПК тези клаузи , предвиждащи възнаграждения за закупени пакети допълнителни услуги Фаст и Флекси са нищожни и недължими. Съдът намира , че нищожността на клаузата регламентираща основния реквизит който е от същественото съдържание на ДПК – ГПР има за правна последица изначалната недействителност на цялото заемно правоотношение на основание чл. 22 от ЗПК и поради това съдът намира , че процесния ДПК не е породил валидни права и задължения по отношение на главния длъжник и поръчителя – ответник по настоящото дело.

В предвид горепосоченото, съдът намира , че клаузите на процесния ДПК не поражда правно действие тъй като са нищожни и самият договор за кредит се явява недействителен. Недействителността на договор за потребителски кредит на основание чл. 22 от ЗПК е частна хипотеза на недействителност на договор поради противоречието му със закона по смисъла на чл. 26 ал.1 от ЗЗД. Когато се формира извод , че ДПК е недействителен поради неспазване на някое от посочените в чл. 22 от ЗПК изисквания и съответно нищожен поради противоречието му на повелителни норми на ЗЗП , то следва да се приложи разпоредбата на чл.23 от ЗПК и да се постанови връщане от длъжника на чистата стойност на кредита. В случая съдът намира , че процесния недействителен и респ. нищожен ДПК не поражда правните последици , които страните по него целят със същия и пороците му не подлежат на саниране и щом този договор има същият порок , който съдът намира , че е налице то съобразно разпоредбата на чл. 34 от ЗЗД всяка страна дължи връщане на другата на всичко получено по този ДПК. Тъй като процесния ДПК се явява недействителен и не може да породии правни последици целени с него , то такъв по своята същност се явява и договора за поръчителство и същият също не поражда правни последици за поръчителят и тъй като и ответника – поръчител не е получил нищо по процесния договор , то той не дължи нищо по договора и същият не носи никаква отговорност по него, вкл. и по отношение на закупените пакети от допълнителни услуги Фаст и Флекси. Освен това от друга страна и предявените установителни и осъдителни такива не се доказаха и по размер, тъй като ищцовото дружество не ангажира за техния размер никакви доказателства относно това , колко голямо по размер се явява и задължението на главни длъжник М.И. към момента на приключването на последното заседание по настоящото дело.

Затова и съдът намира , че така предявените установителни и осъдителни иски се явяват напълно неоснователни и недоказани по основание и размер и като такива следва да бъдат отхвърлени изцяло . Поради това отхвърляне изцяло на така предявените иски в полза на ищеца не следва да се присъждат претендиращи от него разноски по настоящото

гражданско дело и по заповедното производство.

С оглед отхвърлянето изцяло на така предявените искове ответната страна е поискала да ѝ бъдат присъдени направените от нея съдебни разноски в съдебното производство за което е представила списък за разноските по чл. 80 от ГПК. По отношение на това искане за направените от ответната страна съдебни разноски, ищцовата страна е направила възражение за прекомерност на претендираните съдебни разноски по реда на чл. 78 ал.5 от ГПК относно претендираното адв. възнаграждение, което искане съдът намира, че следва да разгледа. Видно от представения като доказателство за направените от ответната страна съдебни разноски по настоящото дело, същата е представила договор за правна защита и съдействие в който са посочени, че ответната страна е заплатила в брой на процесуалният си представител сумата от 850 лв. за адв. възнаграждение. Минималния размер за адв. възнаграждение по настоящото дело определен съобразно тогава действащия чл. 7 ал.2 т.4 / изм. / от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималния размер на адвокатските възнаграждения се явява в размер на сумата от 832, 95 лв. Тази сума съдът намира, че е повече с 17, 05 лв. от минимално определения размер на адв. възнаграждение определен по чл. 7 ал.2 т.4 / изм. / от Наредба № 1 от 9.7.2004 г. за минималните размери на адв. възнаграждения и затова намира, че не следва същото да бъде намалено и поради това следва да бъде присъдено. По този начин следва да бъдат присъдени на ответника всички направени от него съдебни разноски по делото в размер на сумата от 850 лв. .

Мотивиран от гореизложените си съображения, Карнобатският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Профи Кредит България ЕООД с ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр. *** , чрез пълномощника му юрисконсулт Р. И. И. искове с правно основание чл. 422 ал.1 от ГПК във връзка с чл. 415 ал.1 от ГПК и чл. 86 от ЗЗД за приемане на установено по отношение на ответника И. Х. Б. , същият с ЕГН ***** с адрес село *** , същият със съдебен адрес гр. Карнобат, обл. Бургас ул. *** – чрез адв. Я. С. – съдебен адресат, че същият му дължи като поръчител следните суми по сключен договор за потребителски кредит Профи кредит Стандарт № 30041720962 на дата 06.01.2020 г. между Профи Кредит България ЕООД гр. София и длъжника М.С.И. , а именно: : 1. сумата от 4748 , 23 лв. представляваща главница , 2. сумата от 1878, 82 лв. представляваща договорно възнаграждение / договорна лихва / дължима се за периода от 05.05.2020 г. до 08.05.2021 г., 3. Сумата от 458, 03 лв. представляваща мораторна лихва върху главницата дължима се за периода от 06.05.2020 г. до 08.05.2021 г. , 4. Сумата от 50, 56 лв. представляваща законна лихва върху главницата , дължима се за периода от 08.05.2021 г. до 27.05.2021 г. , всички които вземания представляват неизплатени парични задължения по

горепосочения договор за потребителски кредит Профи Кредит Стандарт № 30041720962 , както и законната лихва върху същата горепосочена сума - главница , считано от датата на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в Районен съд Карнобат – 28.05.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 144 от 1.6.2021 г. по ч. гр.д. № 597 / 2021 година по описа на Районен съд Карнобат, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Профи Кредит България ЕООД с ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр. София , *** , чрез пълномощника му юрисконсулт Р. И. И. срещу И. Х. Б. , същият с ЕГН ***** с адрес село *** , същият със съдебен адрес гр. Карнобат, обл. Бургас ул. *** – чрез адв. Я. С. – съдебен адресат , иск с правно основание чл. 79 ал.1 от ЗЗД във вр. с чл. 138 от ЗЗД за осъждането на горепосочения ответник И. Х. Б. в качеството му на поръчител по сключен договор за потребителски кредит Профи кредит Стандарт № 30041720962 на дата 06.01.2020 г. между Профи Кредит България ЕООД гр. София и длъжника М.С.И. да му заплати сумата от 1129, 46 лв. представляваща вземане за неизплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителна услуга Фаст и сумата от 1833, 32 лв. представляваща вземане за неизплатено възнаграждение за закупен пакет от допълнителна услуга Флекси свързани с горепосочения договор за потребителски кредит , ведно със законната лихва върху същите суми, считано от датата на датата на предявяването на същия иск в Районен съд Карнобат – 24.02.2022 година до окончателното им изплащане като неоснователен изцяло.

ОСТАВЯ без уважение искането на Профи Кредит България ЕООД с ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр. София , *** за присъждане на направените от него съдебни разноски по настоящото гр.д. № 169/ 2022 г. по описа на Районен съд Карнобат , както и по заповедното производство по ч. гр.д. № 597 / 2021 година по описа на Районен съд Карнобат като неоснователно.

ОСЪЖДА Профи Кредит България ЕООД с ЕИК *** , със седалище и адрес на управление гр. София , *** , същото дружество с пълномощник юрисконсулт Р. И. И. да заплати на И. Х. Б. , същият с ЕГН ***** с адрес село *** , същият със съдебен адрес гр. Карнобат, обл. Бургас ул. *** – чрез адв. Я. С. – съдебен адресат сумата от 850 лв. представляваща направените от него съдебни разноски по настоящото гр.д. № 169 / 2022 г. по описа на КРС на основание чл. 78 ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО МОЖЕ ДА СЕ ОБЖАЛВА пред Бургаския окръжен съд в 14- дневен срок, считано от съобщаването му на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Карнобат: _____